

רה את הכבוד לישראל מספר על המישחק

עוד לא

אבדה

קצת מזל היו יכולים להבקיע כמה פעמים את השער. אבל למרות שעכשיו שיחקו עם הרוח, לא הלך להם. שמענו אותם מקללים והמשחק נעשה פראי יותר. אני מתאר לעצמי מי שהם פחדו לחזור לפולניה עם הפסד. הפולנים לא יודעים חכמות. בפולניה, אחרי שהכניסו לנו 7, ופיספסו כמה גולים, צעק להם הקהל בוו. חוץ מזה זה אצלם בהימנון שמתחיל: "עוד לא אבדה פולין". זה לא היה רחוק שהיינו משנים להם זה. המשחק התקרב לסיומו. לא ירדנו למשחק הגנה, ידענו שההגנה הטובה ביותר היא ההתקפה, והמשכנו ללחוץ כל כמה שיכולנו. שיחקנו על החיים ועל המוות. מישחו על יד קו השער צעק אלינו: "חברה, אתם עושים היסטוריה". אבל ההיסטוריה חוזרת,

למרות התוצאה, הפולנים שיחקו פה יותר טוב. שם הם לא היו צריכים להתאמץ בכלל כדי לנצח. פה הם עבדו קשה, וכשיעובדים רואים משחק יותר טוב. כשהתחלנו לשחק ברמת-גן היה עיקר ה"מטרה" למנוע מהפולנים להבקיע גולים כבר בתחילת המשחק. ידענו שאם לא יבקיעו בתחלה, נוכל להחזיק מעמד עד הסוף. מה שעזר לנו היה זה שבחרנו לשחק בהתחלה עם הרוח, שעזרה לנו הרבה ולהם הפריעה. בתור קבוצה ראינו מיד שהם עולים עלינו פי כמה, אבל אנחנו שיחקנו מהתחלה כי אמביציה גדולה, כי לא היה לנו מה להפסיד, וכך נוצר משחק די שקול. כבר ברגעים הראשונים היו לנו כמה הידמוניות טובות. וכך הכרחנו את הפולנים

דקה 32

נחום סטלמן (במרכז), המקשר השמאלי של הנבחרת הישראלית, מניס להגן על שער הפולני כדור שנובעט על ידי מנצ'ל. אולם השוער הפולני סטפנישין (שמאל) הגיע לפניו לכדור וסיכל הזדמנות טובה לכיבוש השער.

פולנים. צריך להודות שהיינו זקוקים לה. ברמת-אביב היה מצב הרוח הרבה יותר טוב מאשר על המגרש. כולם היו מרוצים, והמרכיב הפולני אמר: "כשהתוצאה היא 1:1, אין טענות לאף אחד". חילקו מתנות. אנחנו נתנו להם כדים ועכוזות מתכת, והם נתנו לנו שטיחים קטנים כאלה ששמים לפני ה"מיטה". מישהו מהחברה אמר שהם הכינו את זה מקודם, כשחשבו שינצחו ורצו לרמוז בזה: "אתם יכולים ללכת לישון". מפני זה המתנה לא היתה מתאימה כל כך. מילא, מה אנחנו משחקים, בשביל מתנות?!

כמו שאומרים. 4 רגעים לפני הסוף, אחרי שהשופט פסל להם גול בלתי חוקי, הם הורו ציאו לנו את התרגולות מתוך הפה והכניסו את שער השוויון. ככה נגמר המשחק. קצת הצטערנו על ה"גול האחרון אבל איך שלא יהיה היינו מביסוטים. בחדר ההלבשה בא מאנדי, חיבק את כולם ובכה עם דמעות של ממש. אני חושב שהיתה לו סיבה לכך. הוא היחיד שייצע כמה מעט סיכויים היו לנו לצאת בתוצאה כזאת. בערב היתה לנו ארוחה חגיגית עם ה-

דקה 43

שופט המשחק ההולנדי ליאו הורן (משמאל בחליפה השחורה) הורה זה עתה לרץ ג'ונסון מיש לעזוב את המגרש אחרי שראהו מכה שחיץ קן פולני למרות שלוש אזרחות קודמות. הרץ הפולני ז'נסטרה (ימין) מורה לטיש את הכיוון.

לשנות קצת את שיטת המשחק. במקום שיאנחנו נשמור עליהם, הם התחילו לשמור עלינו. עלי עמד הבק שצ'יפנסקי, הבק הכי טוב ששיחקתי נגדו בחיי. הוא שמר על כל צעד שלי והיה קשה מאוד לעבור אותו. הוא מכיר את כל הפוילתה שטיק. לחלוצים שלנו קשה היה להתבלט. תמיד שיחקנו אחד נגד שניים שלהם. מקסימום שיכולנו לעשות היו פריצות יחיד או פריצות של שניים יחד. אולם לאט לאט עבר הזמן והתוצאה נשארה 0:0.

קצת לפני סיום המחצית קרה פנצ'ר. אחד הפולנים הסתכסך עם טיש, וטיש לא נשאר חייב לו. אבל הורן, זה השופט, ראה רק את טיש והוציא אותו מהמשחק. מול ש"ת"כף היתה ההפסקה. יתכן שאחרת היינו מתמוטטים. היינו כמו באלון שבבת-אחת מוציאים ממנו את כל האויר. אבל בהפסקה הספקנו להתרגל לרעיון.

כשעלינו לשחק בחצי השני עם 10 שחי קנים, ירדה היכולת הקבוצתית, אבל במקום זה עלתה האמביציה. עכשיו רצינו להראות לפולנים שאפילו עם עשרה נוכל להחזיק מעמד. ודווקא אז כבשנו את שער היתרון. פריצה של רפי לוי וסטלמן נגמרה במסירה הגול. לא האמנו למה שקרה. אבל קיבלנו יותר מרץ.

***

דא משחקים בשביל מתנות

הפולנים התחילו לקחת את העסק ברצינות. הם התקיפו בלי הפסק ועם

דקה 39

השוער הפולני סטפנישין נוצר בהשתחחות נועזת כדור שנובעט על ידי מנצ'ל. בסימומה של התקפה ישראלית רצופה על השער הפולני. מימין נראה חלוצה

המרכזי של הנבחרת הישראלית וכובש השער היחיד לזכותה, עט אליו בתקוה שישימים את הכדור. במרכז צופה רחביה רוננבאום, המקשר השמאלי, במאבק. הוא עבר לשחק כרץ אחרי הוצאת טיש.